ל) יומל נו., ב) [במשנהשבמשניות הגיר׳ כהלו. שבמשניות הגיר' כקלן, ג) מכות יח. ע"ש פסחים כד. ע"ש, ד) זבחים לח. טהרות

פ"א מ"ה, ה) ובמשנה הגי"

כקלן, ו) כריתות יג. עירובין

כקכן, ו) כרימות יג. עירובין כט. מקוחות פ"י מ"ז, ז) מוספתה דטהרות רפ"ה, ח) [ע" רש"י שצע"ין, ט) לכזית אלה כרי צ"ק, י) צ"ל לי, כ) ר"ל לה לחייבו בשתים לי, כ) ר"ל לה לחייבו בשתים

שא"כ אתה מחייבו על פחות

שח"כ חחה מחייבו ענ פחות מכשיעור אלא לענין מלקות לחייבו אם החרו בו משום נותר או משום פיגול. מי"ט, (נ) אחד מח' שרלים הן כו' צ''ק, מ) צ"ל

מו שוניטאן כדי ביין, מו : 5"ק,

בי שמיני דשבת דף עו: 5"ק,

נ כ"א מעיקרא חדא ושני כרי

נ"ק, ש) להכי אמר שמצטרפין

זה עם זה כרי 2"ק, ע') ז"ק,

ב' 5"ק מ"ז, ל) שאילו כל פרי

נ"ק מ"ז, ל) שאילו כל פרי

הא כו' ל"ק, ק) ובאותה שעה היה בכאן ראה אותו כו' נ"ק,

תורה אור השלם

וְזֶה לְכֶם הַשְּׁמֵא בַּשֶּׁרֶץ הַשְּׁרֵץ עַל הָאֶרֶץ הַחֹלֶד וְהָעַכְבָּר וְהַצְב לְמִינַהוּ:

המלאים ומן הלחם עד

הַבּקֶר וְשְׂרַפְּתָּ אֶת הַנּוֹתְר בָּאֵשׁ לֹא יֵאָכַל בִּי קֹדֶשׁ בָּאֵשׁ לֹא יֵאָכַל בִּי קֹדֶשׁ

הגהות הב״ח

(h) רש"י ד"ה תניא וכו' שיעשה כאשון ופריך והא לא וכו' לא עביד ומשבי אלא

מה טעם כל"ל והד"א:

ויקרא יא כט ואם יוָתר מבּשׂר

:יוסי

עיקם פיו

בג א מיי׳ פ״ד מהלי טומאת אוכלין הלי יא: בד ב מיי׳ פ״ח מהלטת אצות הטומאות הלכה

ג: בה ג מיי' פי"ח מהלכות בה ג מיי פי״ח מהכנות פסוה״מ הלכה יא: בו ד מיי פ״ד מהלכות טומאת אוכלין הל' יב: בו ה מיי פ״ד מהלכות טומאת אוכלין הל' ג ופ"ח מהלכות שאר אבות הטומאה הלכה יא: ר מיי' פ"א מ ל"ח סי׳ שפו סעיף ד: במ ז מיי׳ פ״ד מהלכות

בש ז מיי פ"ד מהכנות טומאת אוכלין הל' ג: ל ח מיי פי"ח מהלי שצת הלכה א: לא ט מיי פ"ב מהלכות שביתת עשור הל' א: שביתת עשור הלי ח: לב י מיי פייד מהלכות טומאת אוכלין הלי ג ופיית מהלכות אבות הטומאה הלי יא: לג כ מיי׳ פ״ב מהל׳ שביתת עשור הלכה א:

רבינו גרשום

ב׳ שרצים כולן שלימין בין ב שוצים כוק שלימין בין ממין אחד בין מב' מינין ופירש חצי שיעור מזה וחצי שיעור מזה או דם מזה ובשר מזה כיון דהוו שלימין מצטרפי כאן במקצתן דלא הוי שרצים שלימין אלא במקצתן ודאי לא מצטרפת במקצון וואי לא מצטופות הדם עם הבשר: אלא בו. בבשר אותו שרץ שהדם ממנו: ואיכא דאמר כאן . בכולו כאן במקצתו. אי הוה דם כולו של שרץ בכאן ולית בה כעדשה ודאי כיון דהוי כולו חשוב ומצטרף נמי אפילו עם בשר שרץ . אחר (אלא) ואבלו אי לא הוי אלא מדמי מקצתו מדמו ווי אלא מו מי מקצונו מו מו ודאי לא מצטרפת אלא בו בבשר שלו: ומנא תימא. דשני לן בין כולו למקצתו: נשפך על הרצפה. ברביעית דם של מת מיירי והיה מקומו קטפרס שהרצפה הויא חלקה והיה כמדרון ונתפשט הדם: איהל על מקצתו. כגון שהיה נושא משאוי על כתפו ואיהל על מקצתו של דם טהור משום מקצונו של דם טוווד משום. דלא איהל על כל השיעור. איהל על כולו טמא: והאמר רב חנין אמר רב רביעית דם שהגיס בה. שניער או שהפך בה משום דבר בעולם במקל . או בכוש טהור אותו המגיס אע״פ שאיהל עליו מ״ט דלא חסר מרביעית ממאי דדביק למקל הלכך טהור אותו דם דלא מטמא באהל הכא נמי בהאי רביעית דם שנשפך על הרצפה לא סגיא דלא ליחסר מרביעית כשירד באותו קטפרס ואמאי קאמר איהל על כולו טמא הא א״א ילא חמר פורחא מרריטים: אלא לאו ש"מ כאן בכולו

לו שלא יענישנו: עקם פיו. מיהר להשיב: אל יחזור הבן אצל אביו. בירושל' מפרש שאחזמו אסכרא וכשמוכר ר' שמעון על יש שהמנה [להשיבו אל] אביו חזר ונתפלל עליו ונתרפא:

יצא לקראתו בן תמליון. אותו הוא הוא שקורין יש למטוך בלע"ו וכמו מינוק קטן הוא ורגיל בין הנשים להתלולן בקן: אמר רצונכם אבוא עמכם. ועל ידי יבא נס: בכה רבי שמעון ואמר שפחה של בית אבא נזדמן לה מלאך שלש פעמים. על הגר ס אמר כן כדכתיב (בראשית טו) ש' [שם] מלאך כי (השם) שלש פעמים מלמד שראתה שלשה מלאכים אני לא פעם אחת כלומר ואני איני ראוי שיזדמן לי פעם אחת יבא הנס מכל מקום כלומר יבא הנס מכל מקום על ידי הדיוט זה קדים הוא על יאז בבת דקיסר הלך הוא לפניהם ונכנס בגוף בת קיסר כי מטו להתם רבי שמעון ורבי אלעזר אמרו לו בן תמליון לא בנחת חמרו לו ובלט שלח ירגישו האחרים בזה ויסברו שעל ידי תפלה הוא ים אמרו: אמרו דהון 6 אידו בו'. פירוש יגו הא בני בית המלך ידו אמרו כן: לההיא איגרא.

איגרא של גורת המלכות: והיינו דאמר רבי אלעזר בר רבי יוםי אני ראיתיה בעיר [רומי]. על הפרוכת אמר כן די ובאותה שעה יהו שבכאן היה שראה אותו שלא מלינו שהיה בעיר [רומי] רק עתה שהיה באולר המלך וראה אותה שם:

אילו היה יוחי אבא קיים כו' והשיב ר' יוסי אנא אזלי דלמא עניש ליה

ר' שמעון לברי מסתפינא שהוא נער וממהר להשיב ור' שמעון נוח

לכעום ומקפיד בדבר מועט הוא יו כשהם מהלכים בדרך כו' ומכל הלך רבי אלעזר ברבי יוסי כדמפרש בירושלמי שרבי שמעון נדר

שמואל לא שנו אלא ילטומאת הידים דמדרבגן היא "אבל לענין אכילה ימצמרפין תני המדרבגן היא "אבל לענין אכילה מצטרפין המדרבגן היא הכתוב אכילה המצטרפין בא הכתוב החמר ב'לא האכל כי קדש הוא כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו: מתני' האוכל שנטמא באב הטומאה הין ושנטמא ליתן לא תעשה על אכילתו ליון לא הנעשה על אכילונו. מתנדי אהאוכל שנטמא באב הטומאה יו שנטמא בולד הטומאה ימצטרפין זה עם זה לטמא ייבקל שבשניהם יייכל האוכלים מצטרפין זה עם זה לפסול הגוייה כבחצי פרס יו יכבמזון שתי סעודות לעירוב יוכביצה לטמא טומאת אוכלין יון כגרוגרת להוצאת שבת יוככותבת ביום הכפורים יוכביצה לטמא טומאת אוכלין יון כגרוגרת להוצאת שבת יוככותבת ביום הכפורים כל המשקין מצמרפין זו עם זו לפסול את הגוייה ברביעית יוכמלא ₪ לוגמא ביום הכפורים: גמ' תניא "רבי שמעון אומר מה מעם שאפשר לשני שיעשה ראשון ומי קא עביד שני ראשון הא לא אפשר אמר רבא הכי קאמר מי גרם

לשני לאו ראשון רב אשי אמר ראשון ושני לגבי שלישי בני חדא ביקתא אינון: הידים משום חשדי כהונה או משום עצלי כהונה וכיון דגזרה דרבנן היא אינן מצטרפין לטומאת ידים דלא עבדינן תקנתא לתקנתא דכיון דמדרבנן היא הא גזרה דפיגול ונותר אי אמרת דמצטרפין הויא גזרה לגזרה: **אכל לענין אכילה.** דפיגול ונותר מצטרפין דאי איכא פחות מכזית פיגול ונותר משלימו לכזית ואכלו חייבין עליו משום פיגול וכן אי הוי רוב דנותר ופיגול משלימו לכזית ואכלו חייב עליו משום נותר ואמר יא ⁰ לו רבי דאי הוי חלי זית מזה וחלי זית מזה מלטרפין זה עם זה לחייב עליו י משום נותר ומשום פיגול: כי קדש הם. משמע דשניהן מלטרפין לאכילה ומלא יאכל נפקא דכל שבקדש פסול כגון נותר ופגול בא הכתוב וכו": בתרבי" האוכל שנשמא באב הטומאה. דהוא ולד ים ראשון והאוכל שנטמא בולד הטומאה

> כדי בהיי בבווי חדר... דאיכא למימר דחסר כל דהו הני מילי היכא דהוי הדם של מת כלו בהאי רביעית מש״ה הוי חשיב ומטמא באהל אע״ג דחסר - איבית אלמהר דווסר כל דהו הנו מילי היכא דהוי הדם של מת כלו בהאי רביעית מש"ה הוי חשיב ומסמא באהל אע"יב דחסר כל דהו והאי דקתני שהגיט בה טהור דחסר כל דהו משום דלא הזה בהאי רביעית כל דמו של מת אלא מקצתו ולא חשיב: דאמר קרא וזה לכם הטמא דהאי קרא מייתר הוי למידרש ביה הכי דהא כתב קרא אחרינא אלה הטמאים לכם בכל השרץ [כתוב בגליון ל"א כאן בכולן כאן במקצתן אי פירש רביעית דם ממת שלם איהל על כל רביעית טמא אבל אם פירש ממת חסר אע"פ שהגיס ברביעית שלם ואיהל עליו טהור. מ"ה]: חכם לו בן יוחי. שידע להביא לו ראיה מה"ת מדעתו: אמר להן תלמוד ערון בפיו של רבי אלעזר בר יוסי. ראיה זו וממנו למדו ר"ש בן יוחי ולאו מדעתו אמרו ומנלן שר׳ אלעזר ב"ר יוסי אמרו מהכא שפעם אחת גזרה כו': וסיפר קומי. גילח שערו שלפני מצחו והניח השיער שלאחריו כעין בלורית כדרך שהעובדי

ילך ר' שמעון בן יוחאי שהוא מלומד בנסים ואחריו מִי ילך ר"א בר ְר' יוסי אמר לְהם רבי ואחריו מי יכך ר"א בר ר" יוםי אמר להם רבי
יוםי ואילו היה אבא חלפתא קיים יכולין אתם
לומר לו תן בגך להריגה אמר להם ר' שמעון
אילו היה יוחאי אבא קיים יכולין אתם לומר
לו תן בגך להריגה אמר להו רבי יוםי אנא
לו תן בגך להריגה אמר אולין דלמא עניש ליה ר' שמעון יו דקא מסתפינא קביל עליה דלא ליענשיה אפילו הכי ענשיה כשהיו מהלכין בדרך נשאלה הכי ענשה כשהי בהואכן בין בהא. שאלה זו בפניהם מנין לדם השרץ שהוא ממא עקם פיו ר' אלעזר בר רבי יוםי ואמר יוזה לכם הממא אמר ליה ר' שמעון מעקימת יוזה לכם הממא אמר ליה ר' שמעון מעקימת שפתיך אתה ניכר שתלמיד חכם אתה אל הבן מ אצל אביו יצא לקראתו בן יחזור תמליון רצונכם אבוא עמכם בכה ר' שמעון ואמר מה שפחה של בית אבא נזרמן לה מלאך שלש פעמים ואני לא פעם אחת יבא הנם מכל מקום קדים הוא על בברתיה הנם מכל מקום קדים הוא על בברתיה דקיסר כי ממא התם אמר בן תמליון צא בן תמליון צא וכיון דקרו ליה נפק אזל יי אמר להון שאילו כל מה דאית לכון למישאל ייועיילינהו לגגזיה לשקול כל דבעו אשכחו ההוא איגרא שקלוה וקרעוה והיינו שראמר רבי אלעזר בר רבי יוםי אני ראיתיה בעיר [רומי] והוו עליה כמה מיפי דמים: מתני'

עליו רחמים והיאך נתרפא מפרש התם: בן סמליון. שד שקורין נוטיו"ן: שפחה של [ביס] הצה. הגר נודמנו לה שלשה מלאכים דשלש פעמים כחיב הפיגול והנותר אין מצמרפין מפני שהן שני שמות השרץ והנבלה וכן "הנבלה ובשר המת אין מצמרפין זה עם זה לממא אפילו ים בקל שבשניהן: גמ' אמר רב יהודה אמר

שהוא מלומד בנסים. שנעשו לו נסים במערה כדגרסינן בפרק במה

מדליקין (שנת דף לג:): אילו היה אבא הלפסא. אביו של ר' יוסי: יכולין אסס לומר סן בנך להריגה. בתמיה. כך אין אתם יכולין לומר

לי שחתן בני להריגה: אמר להו ר' יוסי. מסתפינא דלמא עניש ליה

ר׳ שמעון בן יוחאי לבני ובדבר זה

אני מתיירא יותר מפחד האויבים

שמתיירא אני שמא יכעום עליו בשביל

שום דבר ויענישנו: היבל עליו. רבי שמעון בן יוחאי דלא עניש ליה ואף על

פי כן ענשיה כדאמרינן לקמן דאמר

ר' אלעור בר רבי יוסי. שלא אמר קול

רם כמנהגו אלא עיקם פיו מכמות

שהיה רגיל לדבר ואמר בלחישה שלא ירגיש רבי שמעון בן יוחאי שיהא כמורה הלכה לפניו ואף על פי כן

הרגיש בו רבי שמעון בן יוחאי ואמר

לו מעקימת שפתיך עו אתה ניכר ראיתי

שידעת להשיב אבל הואיל והורית לפני

אל יחזור כו' דענשו ואידך מפרש באגדתא^ה היכי הוה עובדא דנטה נפשו

למות עד שנזכר רבי שמעון בן יוחאי שאמר לאביו שיהא מחזירו לשלום ובקש

שהשבת תשובה

וניכר שחכם אתה

אל יחזור הבן כו':

מלאך בפרשה (בראשית טו): עאל בברסיה דקיסר. ונשתגעה והיתה לועקת ואומרת הביאו לי את ר׳ שמעון בן יוחאי בכל שעה ואידך כולה מפרש התם: אשכח ההיא איגרמא. דכתיבי בה הלין גזירות דאמרן לעיל: אני ראימיה בעיר [רומי]. בפרוכת קמיירי שראה אותה בבית הקיסר והיו עליה

אלא לטומאת ידים דמדרבנו היא

כדאמרינן במסכת פסחים (דף קכ:)

שגזרו בנותר ופגול שיהו מטמחין חת

גליון הש"ם כמה טיפי דמים מפר ושעיר של יום גם' אבל לענין אכילה מצמרפין. עי' שנת דף על ע"ל תוס' ד"ה מנ' מינים הכפורים שהוזה עליה (ולא היה) כמלליף שלא היו הטיפין זו בלד זו: בותגי' ע"ח תופן ד"ה מני מינים ושם דף פט ע"ב מוס' ד"ה אסורין ועי זבחים דף עח ע"א תופ' ד"ה הפיגול ערלה פ"ב משנה י"א בר"ש: אפינו בקל שבשניהן. כלומר דפחות מכעדשה דשרן אינו מלטרף להשלים

לכזית נבלה יו דהוא קל וכ"ש דנבילה אינה מלטרפת לפחות מכעדשה דשרץ דהיינו שיעור חמור וכן חלי זית של מת לעזי רש"י אינו מלטרף לחלי זית של נבלה אפילו לטמא טומאת ערב: גבו׳ לא שנו. נוטיו"ן. רוח (רפאים). דפיגול ונותר אינן מלטרפין ^{ט)}(לחלי זית)

מוסף רש"י

אני ראיתיה. נעשה נס לר׳ אלעזר ב״ר יוסי שריפא את בת מלך רומי שנכנס יות בת מוק ירוני שוכנט שד בגופה ששמו בן תלמיון, והכניסוהו לאוצר המלך ליטול כל מה שירצה ולא היה חפן אלא ליטול משם אגרות מפן מנח כיסור נוסט מגרות שכתבו גזירות שגזרו על ישראל ומנאס וקרעס, ושס ראס כלי בית המקדש באוצר (יומא וז.). לא יאכל כי קדש הוא. מדכתיב כי קדש הוא יתירה, לרבות כל שאר

כל הקדשים שנפסלו (מכות יח:). האוכל שנטמא. חלי בילה שנטמא באב הטומאה וחלי בילה אחרת שנטמא בולד הטומאה (תבחים כל הקדשים שנפסלו (מכות יח:). כי בה הקשים שנפסני (חבות יחה). הארבד שגבשא. סני כינה שנתמה כחב השחים הול יניה סחרת העומה לכל המנות החומה בכל ה ראב). מצטרפין כו בקל שבשניהם. אם נגע בסרומה פסלה ולא טמאה, דליכא כשעור מן הראשון. ואם חאמר או בדלא היו ביה שיעורא מעיקרא היאך קינל טומאה מאב הטומאה מחמילנת, משובה לדברין שהאוכל מקבל טומאה בכל שהא, אל אמרים בכל לטמא אחרים כר יאכל, דבריינו כבילה, כדילפינן בפ״ח דיומא (19. אוכל המאכל בבת אחת, ושיערו חכמים אין בית הבליעה מחזיק יוחר מכבילת חרנגולת מבחים כא). לפסרל הגרייה כבחצי פרם. אם אכל אוכלין טמאץ, אע"ג שאין אוכל מטמא אדם במנע, אי אכיל מינייהו חלי פרס, דהיינו שני ביצים, נפסל מלאכול במרומה כדמנן (ערובין פב.) וחצי חליה לפסול את הגויה, חציה היינו פרס, לשון פרוסה, וחצי חציה היינו חלי

אמרו מהוץ בכל חזר בין היום במול את היו המצב מצמו והונית השיער שלאחריו כעין בלורית בירך שהעובדי שני צ'נס, (פסל מלוסנל מרומה כדקן (עוובין פב) וולני חליה לפסל לזת הגיה, לויה סיינו שלה חיים בלורית בירך שהעובדי של ואויב שמא הור ביר שהעובדי מיד של ואויב במא מוסב מבמים אות בודה כדי ומיב או היו בינ או או עשיר. הכי קאמר מי שים לו אויב במיא מוסב מבנים לו שהתעשר: אמרו לו שיעני. זכי האי גוונא נמי צריך לפרש אינן: ירבה או יתמעט. ברבנים או יתמעט מבנים!) שהוא מוהד מבטר ול שיעני למו במערה: אמר להן ר"ש אירל היה בא ייותי כר. אלא כשם שאני הולך בסכנה כך ילך בנו: אמר להן ר" אירא נישה לו ניסב מבערה: אמר להן ר"ש אירל להן "הש אירל ויה בא אירו וווא נמים במערה: אמר להן ר"ש אירל להן היה שאיל והיה בא היה שהעם ממחירא אני שלא יכעוס עליו בשביל שום דבר ושמא יענשנו: וקבל עליו. ר"ש דלא עניש ליה כלל: ואעפ"כ ענשיה כדאמרינן לקמן אל יחזור הבן אצל אביו בשלום. עקם פיו ר"א שהוא מורה הלכה בפניו: ואעפ"כ הגרש בו ר"ש וא"ל מעקימת שפתיך. ראיתי שהשבת תשובה וניכר שחבם אתה שידעת להשיב אבל הואיל והוריתה הלכה לפני ענשו וקי"ל דנפל בחולי אסכרה שהיי יוש במשלה של בית אבא של אברהם. הגר: נודמן להעלים ב"ר ב"ש הוא שלורן מיד מות במשלה של בית אבא. של אברהם. הגר: נודמן לה עלאך ג' פעמים, קדים הוא עלה בברתיה דקיסר. דיש ההאסברה מתוך לועות אות ותימרו ליפון ונפיקנא וביהוא אגרא עבדי להו כל שנות וווה יהיה לכם אות דכי נפיקנא מינה מברנא כל כלי זכוכית שלה: לההיא איגרתא דכתיב בגוה הנהו גודות דקתני לעיל: אני ראיתיה ברומי. והיו ולא של שרץ לה על בדונות הלו בין להים אות ביל הוא אניר לשונה משור הנון אני זות של מת אינו מצטרף לחיים לו מצטרף לחיים לו מצטרף לחיים לו מצטרף לחיים משום ביול מומת היים משום ללא ענים אים משום ללא בבילה לומא אפים בלו מומת הוו לו שבערים בלו מומת היום לו מצטרף מול לומא לו משלה בל שבין המומה ביול שנים היום לו מצטרף מול לומא לו מצטרף מול לומא היום לו ביול שניה היום בל או בבילה וולד השום שליש בירן שניש היינו בשלה היינו שני שלישי היינו בל שבערהם בל אין מצטרפת להים אום מצטרפת ולד או של היינו שני משום היו בל און מצטרפין לו מא און מיש מיש מום בני הו של היום אלא משם בני הו הוו כי ראשון משים כייש בני הוח בל היום אלה בני משם בל אום במום בל משם מצטרפת הוב בני הא און מצטרפין לו מ

שו אמר שוו דמצטרפין זה עם זה כקל שבשניהן דעושין שלישי. בין רבא לרב אשי ליכא בינייהו אלא שינוי לשון דרב אשי מוסיף ואמר בני חדא בקחא אינון:

א) ע"כ שייך לעמוד הקודם

שיטה מקובצת #0 תיבה אזלין נמחק: 0 ר"ש הוא דקא: 0 הבן בשלום אצל אביו יצא לקראתם בן תמליון אמר להם רצונכם: n אול אמרו להון: 0 האוכל שנטמא בולר: סן למישאל ועולו לבי גוא דמלכא ושקול כל מה דאית לכון עולו אשכחו לההוא איגרתא שקלוה וקרעוה: n והאוכל שנטמא בולר: n כל מישאל ועולו שתי: n וכמלא לוגמיו ביום: u תיבות אתה ניכר נמחק: n נבילה. גליון וי"מ שהשרץ קל דלא מטמא במשא כנבילה וה"א צירוף שרץ למת: d ורמלא לוגמיו ביום: u מוק: v ולו הטומאה דהיינו ראשון: u כיו"ב ואפילו שני אות ד' נמחק: n שרצים וה"א צירוף שרץ למת: d ורמל אם לבי אות ו" נמחק: v ולו לבי הטומאה דהיינו ראשון: u כיו"ב ואפילו שני אות ד' נמחק: n שרצים

ין (ב--: א הן: ש) אתי מחדא תיבת מקרא נמחק: עז להכי (שמא) [שוו] תיבת אמר נמחק: יז) הוא כשהיו מהלכים: יז) על תנאו שהתנה לאביו: יע) שקורין נוטיון תיבת למטוך נמחק: כ) הגר היה אומר: כל) על בברתיה דקיסר תיבת בבת נמחק: ככ) הוא ואמר בן תמליון בזה תדעו שתתרפא כשאצא ואשבר כל כלי זכוכית שבבית וכן עשה הס״ר: כנ) תיבת הא נמחק: כוז המלך היו אמרו להו לישאל הס״ר: